

מאיר פנינגשטיין:

„חלום מצוי של כל ישראלי!“

זוכרים את מאיר פנינגשטיין, פוגי מכוורת? אם אתם במיקרה לא יודעים, הוא חי ומתגורר בניו-יורק - כמו רבים מאחיו ומאחיותיו. פנינגשטיין מארגן שם את פסטיבל הקולנוע הישראלי, וכעת הוא נמצא בארץ כדי לשכנע קולנוענים להציג אצלו בפסטיבל את הסרטים שלהם.

● פנינגשטיין, למה נהוץ לעיר כמו ניו-יורק פסטיבל סרטים ישראליים?

כרי-שילמדו להכיר את הקולנוע הישראלי, אחרי הכל יש קולנוע בארץ, אז למה שיתעניינו רק בקולנוע הפולני? שיבואו לראות מה שיש לנו להציע.

● אתה רוצה להגיד לי שחוץ מישראלים הבאים לראות את הסרטים מטמטמים של געגועים הביתה, הקולנוע הישראלי מעורר עניין בניו-יורק?

עובדה. לגאלה שלנו באו אנשים חשובים. ברוק שילדס היתה אורחת הכבוד.

● ברוק שילדס זה לא נחשב. היא כעת כמעט ישראליה.

כן, שמעתי שהשם שלה כבר לא נמכר טוב בארץ. התרגלו אליה, או אם את רוצה, אתן לך שמות נוספים.

● לא רוצה שמות, רוצה תבלם. מה יוצא לבימאי קולנוע ישראלי מבך שהוא מציג אצלך בפסטיבל את הסרט שלו?

הוא מגיע לידעם של מפיצי סרטים, שקודם לכן לא היה לו צ'אנס להגיע אליהם. עובדה, הצלחנו למכור את החורף האחרון לחברת-הפצה ענקית.

● מה יוצא לך מזה?

אני רוצה להפיק סרטים, זוהי הדרך שלי להיכנס לענף. כעת, בעיקבות הפסטיבל, אני עומד להפיק עם עוד מפיץ ישראלי סרט שיצולם פה ובניו-יורק.

● אתה עדיין מנגן בתיזמורת-חתונות לסרנסתך?

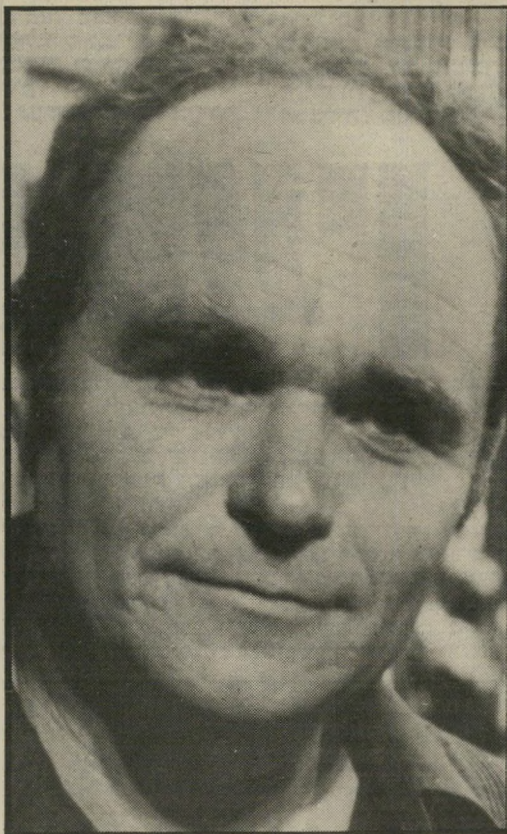
לא, הפסקתי עם זה. אני רוצה לנגן, אבל לא כנגן אלא כיוצר.

● יש לך תוכניות לחזור לישראל?

אני חולם לגור חצי פה וחצי שם.

● זהו חלומך המצוי של כל יורד מצוי.

זהו חלומה המצוי של כל ישראלי, גם אחר שגר בישראל וגם אחר שגר בניו-יורק.

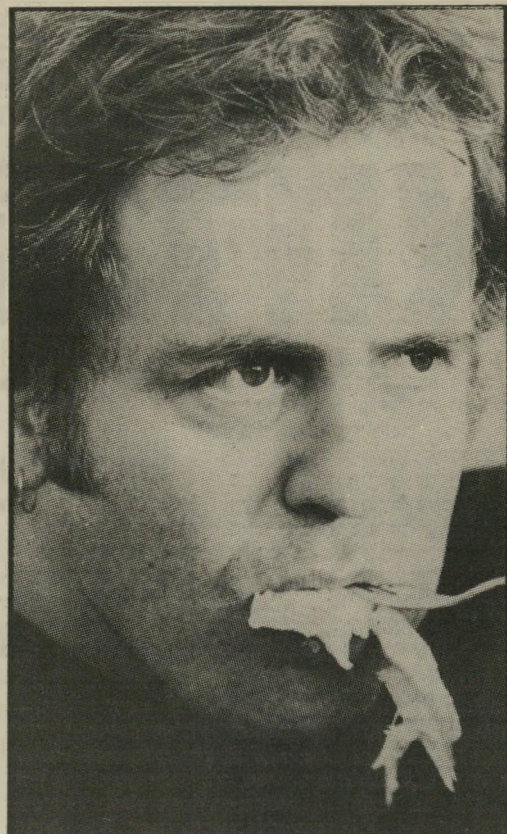
יוסי קיוטו:

„אני רוצה להוריד את המוסיקה אל העם!“

תגידו מה שתגידו, הקונצרט של הפילהרמונית בפארק הירקון היה באמת משהו מיוחד. 300 אלף איש יושבים על הדשא ומאזינים בדומיה לנגינתה של התיזמורת הפיל-הרמונית ושל יצחק פרלמן. אפשר להגיד עלינו כעת שאנחנו עם-המוסיקה, לא עם-הספר. על האירוע הזה, כמו על אירועים אחרים שעיריית תל-אביב תוקפת בהם כעת את תושביה, אחראי יוסי קיוטו. מכיוון שהבחירות המוני-ציפוליות בשער, לא היה מנוס מלהעיר לקיוטו:

● מזל שיש בחירות.

אני רוצה להגיד לך משהו, אבל בינינו אני עצמי מערכניק, וכל אחד שמכיר אותי יודע שאני מערכניק. אותי לא מעניין בחירות, אותי לא מעניינת הפוליטיקה. אני רוצה להוריד את המוסיקה אל העם, שלא תהיה אכסקלוסיבית, רק לעילית של היכל התרבות ואולמות הקונצרטים. בשבילי לשמוע ברדיו חוזר עם מיכאל תימני בולט אומר: וואלה אפילו בחוץ-לארץ לא רואים דבר כזה: היה שווה כל רגע של עבודה שהשקענו בפרוייקט. או תרדי ממני עם הבחירות, בסדר?

מירון רכטמן:

„ישראל היא צרכנית פופ ברמה בינלאומית!“

מאחרי כן מופעי-הבידור הענקיים המתרחשים לאח-רונה בארצנו. מאחרי המיכשור החדש שעל הבימות, עומד איש צעיר אחד, שלא הייתם שמים עליו שני גרוש וחצי, אם אתם אנשים המסתכלים על הקנקן ולא על מה שבתוכו. האיש הוא מירון רכטמן, זרוק בנשמה, שגם היום, אחרי שיש לו כמה לירות בחשבון-הבנק שלו והוא חולש על חברה המעסיקה 15 עובדים ומגלגלת מחזורים של מאות אלפי דולרים, נראה כאילו עוד רגע ישלף את הגיטארה, יישב על המידרחה בדיזנגוף ויצפה למעותיהם של העוברים והשבים. מירון רכטמן עשה דרך ארוכה מאז התחיל לעבוד לפני 15 שנה, כפועל-בימה. כיום הוא שותף בחברת. בטי בהם, שהיא הספק של אמצעי הבימה לכל הקונצרטים והמופעים בארץ. ברשות החברה 88 רמקולים, 250 פנסיות-אורה, 2 פוליסטומים וכמובן כלי-נגינה. בזכות אמצעים אלה מרשים לעצמם אמנים מהשורה הראשונה להגיע כיום לארץ. רכטמן רכש את הציוד הזה מחברת בריטניה פרודקשן, השייכת ללהקת הרוק הנוודעת, פינק פלויד. אחרי הקונצרט של ג'ו קוקר החלטתי שהגיע הזמן להציג למירון כמה שאלות:

● איך אתה יודע איזה פרטי ציוד זקוק אמן המופיע בארץ?

הוא בדרך-כלל שולח רשימת מפרטי זיורד. אם אנחנו עונים לדרושות - הכל בסדר. אם חסר משהו, הם מביאים בעצמם. מה שחסר בדרך-כלל זה כלי-נגינה מיוחדים.

● יש אמנים הקושיים לעצמם בדיקת-קול, יש כאלה שלא.

● זה משנה לגבי יחס האמן למופע?

זה לא משנה. ג'ו קוקר לא עשה בדיקת-קול להקת תחזית מזג-האוויר עשו. יש אמנים שיש להם טכנאים אתם, הם עוברים זמן רב, הם יודעים בדיוק מה טוב בשביל האמן שלהם, והוא סומך עליהם לעיתים יותר מאשר על עצמו.

● אתה נמצא בביזנס כבר 15 שנה. מה דעתך על התופעה של החזרה העצומה למופעני רוק?

לדעתי זוהי תוצאה ישירה מכך שיש ציוד מתאים בארץ. בזכות הציוד הזה מגיעים לכאן אמנים מהשורה הראשונה. אנשים באים לשמוע אותם. חוץ מזה, זו התפתחות עצומה. אנחנו על המפה. ישראל הפכה לצרכנית פופ ברמה בינלאומית.

● מה אומרים עלינו האמנים המוסייעים כאן?

הם נהנים להופיע כאן, כמעט כולם מספרים לי שהם חשבו שיש פה גמלים ברחובות. הם לא תארו לעצמם שיש פה מודעות כל-יך גדולה לפופ. כעת זה משתנה. יש רכיילות, אמרגנים ואמנים מספרים האחד לשני - אנחנו על המפה.